

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Κείμενο

[Η μίμηση από τους μαθητές της τεχντροπίας ενός καλλιτέχνη]

Συχνά τίθεται το ερώτημα αν είναι **χρήσιμο** να διδάσκουμε σε έναν μαθητή να μιμείται την τεχντροπία ενός καλλιτέχνη. Το ερώτημα, λοιπόν, αυτό θα μας επιτρέψει **να κατανοήσουμε** τις μιμητικές τάσεις που αναπτύσσονται, όταν θέλουμε να δώσουμε στον μαθητή τη δυνατότητα να συμπεριφερθεί όπως ένας καλλιτέχνης. Βέβαια, η αντιγραφή υπήρξε ανέκαθεν μια μορφή άσκησης, με την οποία **καταγίνονται** οι ίδιοι οι καλλιτέχνες. Με την αντιγραφή **επιδίδωκαν** να επιτελέσουν πολλούς σκοπούς, όπως η γνωριμία με την πρακτική και με τη δεξιότητα των άλλων ή η αναφορά σε κάποιους καλλιτέχνες με κριτικό τρόπο. Όμως, ο καλλιτέχνης που αντιγράφει ξέρει ότι αντιγράφει και ξέρει από πού ξεκινά αλλά και ποιος είναι.

Αντίθετα, το παιδί, το οποίο αντιγράφει στην τάξη την τεχντροπία ενός καλλιτέχνη ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, από το οποίο ζητάμε να μπει στη λογική ενός άλλου και να δανειστεί τις δεξιότητές του, δεν είναι καλλιτέχνης. Δηλαδή δεν έχει απόσταση, δεν έχει άλλη πρόθεση, όταν αντιγράφει, από το να ανταποκριθεί με τον καλύτερο τρόπο στην άσκηση. Ακόμη, ας μην ξεχνάμε ότι βρισκόμαστε στο σχολείο και ο μαθητής θέλει να ακολουθήσει τις οδηγίες του διδάσκοντος, να απαντήσει σωστά στο πρόβλημα και, επίσης, προσπαθεί να ανταποκριθεί με επιτυχία στα κριτήρια που του θέτει. Άλλωστε, έτσι εξηγούνται και οι επιτυχημένες αντιγραφές που συναντάμε συχνά. Όμως, δικαίως θα αναρωτηθούμε αν **συντελούν** στην αγωγή του μαθητή. Υπό αυτήν την άποψη τούτο το είδος της άσκησης είναι για άλλη μια φορά φορέας προτυποποίησης.

Επομένως, μπορούμε να επεξεργαστούμε την έννοια της αντιγραφής μαζί με τους μαθητές. Αυτή τη φορά, όμως, θα πρέπει να δημιουργήσουμε για τον μαθητή τις συνθήκες μιας στοχαστικής απόστασης σε σχέση με αυτό που αντιγράφει. Ακόμη, θα πρέπει να του δώσουμε τη δυνατότητα να καταλάβει ποια είναι η σκοπιμότητα της αντιγραφής την οποία επιχειρεί. Στην περίπτωση αυτή η αντιγραφή προσλαμβάνει έναν διαφορετικό χαρακτήρα, αποτελεί δηλαδή το μέρος ενός προβλήματος. Προτείνεται ως μια στάση που μας επιτρέπει να κατανοήσουμε, έστω και αν το αντίγραφο είναι πάντα παραμόρφωση εκείνου που αντιγράφουμε, ότι η αντιγραφή μπορεί να γίνει, επίσης, και με μηχανικά μέσα, όπως είναι το φωτοαντίγραφο, αλλά ότι το αποτέλεσμα δε θα έχει σε

καμία περίπτωση την ίδια όψη. Έτσι, η πρακτική και ο στοχασμός, η πρακτική και η αισθητική θα συσχετιστούν, χωρίς, όμως, να συγχωνευτούν.

I. Αρντουέν (2000). *Η καλλιτεχνική αγωγή στο σχολείο*. Αθήνα: Εκδόσεις Νεφέλη, 166-167 (διασκευή).

ΘΕΜΑΤΑ

A. (Μονάδες 20)

A1. Να αποδώσετε περιληπτικά το κείμενο (80 - 100 λέξεις).

(μονάδες 20)

B. (Μονάδες 15)

B1. Ποιες διαφορές ως προς τον επιδιωκόμενο σκοπό επισημαίνει η συγγραφέας ανάμεσα σε έναν καλλιτέχνη που αντιγράφει ομοτέχνους του και σε ένα παιδί που μιμείται μια καλλιτεχνική τεχνοτροπία; (60 - 80 λέξεις)

(μονάδες 10)

B2.α. Ποια συλλογιστική πορεία (επαγωγική ή παραγωγική) ακολουθεί η συγγραφέας στην πρώτη παράγραφο (Συχνά τίθεται... ποιος είναι) του κειμένου;

(μονάδες 2)

B2.β. Να αιτιολογήσετε την απάντησή σας.

(μονάδες 3)

Γ. (Μονάδες 15)

Γ1. Να γράψετε μια συνώνυμη λέξη για καθεμιά από τις λέξεις του κειμένου με την **έντονη γραφή**, με βάση τη σημασία τους στο κείμενο: **χρήσιμο, να κατανοήσουμε, καταγίνονταν, επιδίωκαν, συντελούν.**

(μονάδες 10)

Γ2. «Το ερώτημα, λοιπόν, αυτό θα μας επιτρέψει να κατανοήσουμε τις μιμητικές τάσεις που αναπτύσσονται, όταν θέλουμε να δώσουμε στον μαθητή τη δυνατότητα να συμπεριφερθεί όπως ένας καλλιτέχνης».

Γ2.α. Στην παραπάνω περίοδο λόγου να εντοπίσετε την αναφορική πρόταση.

(μονάδες 3)

Γ2.β. Να γράψετε αν η αναφορική πρόταση είναι ονοματική ή επιρρηματική.

(μονάδες 2)